

HARLAN KOBEN

DOBRO RAZMISLI

Preveo
Marko Mladenović

Laguna

Naslov originala

Harlan Coben

THINK TWICE

Copyright © 2024 by Harlan Coben

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*U spomen na Huana Irizarija poznatog kao Džoni
Nedostaju mi taj osmeh i pozdravi pesnicom*

PROLOG

Evo kako da uništiš jedan život. Staneš mu nad krevet i gledaš ga kako spava. On se ne budi lako. To znaš jer ga gledaš već šest sedmica. Ne rizikuješ. Pripremaš se. To je presudno. Nema razloga za žurbu. Iščekivanje je veliki deo života. „Važno je putovanje, a ne odredište.“ Sećaš se kako je to izrekao govornik na tvojoj svečanoj dodeli fakultetskih diploma. To je otrcana izreka, opšte mesto, ali ostala ti je u pamćenju. I to nije sasvim tačno, ni izdaleka, ali je dobar podsetnik u onim dugim, usamljenim noćima da se radost može i mora naći i u čekanju i u nečemu mučnom.

Budući da si dobro pripremljen, znaš da on voli da popije konjak pre nego što ode na spavanje. Ne svake noći, ali veoma često. Da ga večeras nije popio, ti bi to odložio. Ne žuri. Ne rizikuj. Budeš li strpljiv, sredićeš svoju metu sa malo ili nimalo rizika.

Ključ su priprema i strpljenje.

Budući da ga gledaš već neko vreme, znaš da rezervni ključ drži u jednom sivom veštačkom kamenu za sakrivanje ključeva. Tako si jutros ušao u kuću da mu sipaš drogu u konjak. Tako si večeras ponovo ušao.

On se neće buditi izvesno vreme.

On drži pištolj, glock 19, u tvrdom koferčiću u fioci na vrhu svog noćnog stočića. Tvrdi koferčić nema bravu s kombinacijom. Biometrijski je i otvara se pomoću senzora za otisak palca. On je potpuno obeznanjen, tako da mu podižeš ruku, uzimaš ga za palac i prislanjaš na senzor. Mehanizam brave zazuji i naglo se otvori.

Vadiš pištolj.

Imaš rukavice. On ih, naravno, nema. Obavijaš mu šaku oko gloka, kako bi mu otisci prstiju bili tamo gde treba. Zatim pažljivo stavljaš oružje sebi u ranac. Poneo si papirne maramice i najlonske kese. Nosiš ih uvek. Za svaki slučaj. Tapkaš mu maramicom usne, pazeći da na njoj ostane njegova pljuvačka. Zatim stavljaš maramicu u najlonsku kesu, a najlonsku kesu u ranac pored pištolja. To ti možda neće trebati. To je možda preterivanje. Ali izgleda da preterivanje ima prođu.

On nastavlja da hrče na leđima.

Ti ne možeš a da se ne osmehneš.

Uživaš u tom delu. U tom delu uživaš mnogo više nego u samom ubijanju. Ubijanje ume da bude relativno jednostavno i obično je brzo.

Ali ovo, postavka, ovo je umetničko delo.

Na noćnom stočiću je njegov mobilni telefon. Gasiš mu ton, a zatim i njega stavljaš u ranac. Izlaziš iz njegove spavaće sobe. Ključevi od njegovog audija nalaze se na kuki kod zadnjeg ulaza. Pedantan je u tom pogledu. Dođe kući, okači ključeve o kuku. Svaki put. Uzimaš ključeve. Pored toga uzimaš jedan bejzbol kačket koji on drži na vešalici. Stavljaš ga na glavu. Pristaje ti prilično dobro. Stavljaš naočare za sunce. Znaš kako treba da držiš sagnutu glavu.

Odvoziš se audijem ka njoj.

Ona boravi preko *Er bi-en-bija* na jednom mirnom jezeru u Maršfildu. On ne zna da je ona tamo. Ti znaš, opet zato što si se pripremio. Kada si video da je ona otišla tamo – da je naumila da se krije od njega i nikome ne govori – znao si da je kucnuo čas. Vadiš njegov mobilni i ukucavaš adresu boravišta, kako bi postojao zapis u njegovoj pretrazi mapa.

Ona je iznajmila kućicu na rtu Kod. Tamo je već nedelju dana. Jasno ti je zašto se odlučila na taj korak, ali za nju je to oduvek moglo biti samo privremeno rešenje. Parkiraš se na ulici. Kasno je. Dva ujutru. Međutim, znaš da je ona još budna. Zato se parkiraš niže u istoj ulici, ispred jedne prazne vikendice.

Vadiš pištolj iz ranca.

U kuhinji njene kućice gori svetlo. Tamo će ona biti.

Kružiš ka svetlosti i gledaš kroz prozor na kuhinjskim vratima.

Eno je.

Sedi sama za stolom sa šoljom čaja i knjigom. Lepa je žena. Njena tamnoplava kosa vezana je naizgled u žurbi. Noge je tutnula ispod sebe. Izgleda premršava, ali to je verovatno do stresa. Potpuno je usredsređena na knjigu. Na sebi ima preveliku mušku svečanu košulju. Pitaš se da li je njegova. To bi bilo čudno i jezivo, ali takav je veliki deo života.

Još je gledajući kroz prozor, pažljivo, polako, probaš kvaku.

Ne želiš da digneš buku. Ne želiš da je prepadneš.

Vrata su zaključana.

Gledaš kvaku. Stara je. Brava izgleda slaba. Da imaš alat, mogao bi brzo da je otvoriš. Ali ovako je verovatno bolje. Ponovo je pogledaš kroz prozor. A kada to uradiš, ona digne glavu i ugleda ti lice.

Oči joj se razrogačaju od iznenađenja.

Sprema se da vrisne. To ti ne treba.

Nesmotren. Opet. Uprkos svem planiranju, prošli put si pogrešio. Ne možeš priuštiti da pogrešiš ponovo.

Zato ne oklevaš.

Nišaniš da šutneš tik ispod kvake. Stara vrata lako popuštaju. Ulaziš u kuću.

„Molim vas.“ Ona ustaje i pruža ruke, u jednoj držeći knjigu. „Molim vas, nemojte me povrediti.“

Pucaš joj dvaput u grudi.

Ona pada na pod. Žurno prilaziš i proveravaš.

Mrtva.

Vadiš maramicu iz najlonske kese u rancu. Ostavljaš je na podu. Porote obožavaju DNK. Svi su odrasli uz TV serije koje preuveličavaju čuda tehnologije. Očekuju to na suđenju za ubistvo. Ukoliko nema DNK dokaza, porota se pita u vezi s krivicom.

Ulaziš u kuću i izlaziš iz nje za manje od petnaest sekundi.

Pištolj je digao buku. Tu nema sumnje. Ali većina ljudi pretpostavi da je posredi vatromet ili prasak iz auspuha ili neko bezazleno objašnjenje. Ipak, nema razloga za zadržavanje. Hitaš nazad u kola. Nisi preterano zabrinut što će te neko primetiti kako trčiš. Bude li se to dogodilo – u najgorem slučaju – videće muškarca sa bejzbol kačketom kako trči nazad prema audiju registrovanom na njega, ne na tebe.

U najmanju ruku, to će pomoći.

Počinješ da voziš. Osećaš se čudno u vezi sa ubistvom. Samo ubijanje je uzbudljivo, više tvojoj voljenoj nego tebi, ali često se neposredno potom osećaš neobično prazno. To je pomalo kao seks, zar ne? Ne bih da budem previše racionalan, ali ono razočaranje posle vrhunca, taj trenutak što ga Francuzi zovu *la petite mort* – mala smrt. Tako se ti upravo osećaš. Tako se osećaš za vreme prva dva ili tri kilometra vožnje, dok ti se pucanje vrti po glavi, i to kako joj je telo palo na pod. To je uzbudljivo a ipak pomalo...

Prazno?

Gledaš na sat. Trebalo bi da on ostane u nesvesti još tri sata. To je dosta vremena. Voziš se nazad do njegove kuće. Parkiraš audi tamo gde si ga zatekao.

Smešiš se. Tu, taj deo, to je za tebe pravo uzbuđenje.

Taj audi ima nekakav sistem za praćenje, tako da će policija moći da vidi kuda je noćas išao. Ulaziš u njegovu kuću. Kačiš ključeve. Zadržavaš bejzbol kačket – na njemu sada možda ima nekoliko tvojih dlaka. Nema potrebe da tako rizikuješ. Bude li primetila da on nedostaje, policija će pretpostaviti da ga se on otarasio posle pucanja.

Krećeš na sprat u njegovu spavaću sobu. Vraćaš njegov telefon na noćni stočić. Čak ga uključuješ u punjač. Kao i u slučaju sa

audijem, policija će dobiti nalog za lokacije njegovog telefona, koje će „dokazati“ da je on u vreme ubistva prevalio put do kućice koju je ona iznajmila preko *Er bi-en-bija*.

Njegovim palcem otvaraš tvrdi koferčić. Vraćaš pištolj unutra. Razmatraš da li da mu pištolj naprosto ostaviš pored kreveta, ali čini ti se da je to preterano. U dvorištu je šupa za alat. Nosiš tvrdi koferčić s pištoljem i sakrivaš ga ispod džakova tresetne mahovine. Oni će znati da on ima glok 19 registrovan na svoje ime. Temeljno će pretražiti čitavo imanje i naći ga u šupi za alat.

Balistika će potvrditi da je oružje za ubistvo bio njegov glok 19.

Audi. Mobilni telefon. DNK. Pištolj. Osudiće ga bilo koja dva od ta četiri.

Za nju je užas završen.

Za njega je tek počeo.

PRVO POGLAVLJE

Kada je dvoje agenata Ef-Bi-Aja došlo da ga ispita u vezi sa ubistvom, Majron Bolitar je razgovarao preko telefona sa svojim osamdesetogodišnjim ocem.

„Tvoja majka i ja smo“, kazao je njegov čale iz svog penzionerskog stana u Boka Ratonu, „otkrili grickalice s kanabisom.“

Majron je trepnuo. „Stani, šta reče?“

On je bio u svojoj novoj kancelariji na vrhu Vinovog nebodera na uglu Četrdeset sedme ulice i Park avenije. Okrenuo je stolicu da gleda kroz prozore od poda do tavanice. Bio je to opasan pogled na Veliku jabuku.

„Gumene bombone s kanabisom, Majrone. Tvoji tetka Mirijam i teča Irv kleli su se u njih – Irv je govorio kako mu pomaže s kostoboljom – tako da smo tvoja majka i ja računali, vidi, zašto da ne, hajde da im pružimo priliku. Ne može da škodi, zar ne? Jesi li ti ikada probao grickalice s kanabisom?“

„Ne.“

„U tome i jeste njegov problem.“ To je bila Majronova majka, koja je kreštalala iz pozadine. Oni su oduvek tako radili – jedan roditelj na telefonu, dok drugi dovikuje živopisne opaske.

„Daj mi telefon, Ale.“ Zatim: „Majrone?“

„Zdravo, mama.“

„Treba da se odvališ.“

„Ako ti tako kažeš.“

„Probaj steviju.“

Tata: „Sativu.“

„Molim?“

„Zove se *sativa*. Stevija je veštački zaslađivač.“

„Opa, vidi tvog oca gospodina hipika kako se odjednom razmeće svojom stručnošću za travu.“ Zatim ponovo Majronu: „Htedoh da kažem *sativu*. Probaj to.“

„Važi“, rekao je Majron.

„Od indike ti se spava.“

„Imaću to u vidu.“

„Znaš kako ja pamtim koja je koja?“, upitala je mama.

„Sigurno ćeš mi kazati.“

„Indika, *in-da-couch*.* To je ta što uspavljuje. Kapiraš?“

„Ukapirao.“

„Ne budi takva konzerva. Tvom ocu i meni se dopadaju. Osećamo se više, ne znam, možda nasmešeni. Budniji. Čak zen. I Majrone?“

„Da, mama.“

„Ne pitaj šta čine za naš seksualni život.“

„Neću“, rekao je Majron. „Nikada.“

„Ja se sva ošamutim. Ali tvoj otac postane neviđeni napaljenko.“

„Ne pitam, sećaš se?“ Majron je sada mogao da vidi ono dvoje agenata Ef-Bi-Aja kako mu se mršte iza staklenog zida. „Moram da idem, mama.“

„Hoću reći, čovek ne može da skloni ruke s mene.“

„I dalje ne pitam. A sad zdravo.“

Majron je prekinuo vezu kada je Velika Sindi, njegova dugogodišnja sekretarica, čutke uvela dvoje federalnih službenika

* Engl.: u kauču. (Prim. prev.)

u salu za sastanke. Dvoje agenata su buljili gore, daleko gore, u Veliku Sindi. Ona je bila navikla na to. Majron je bio navikao na to. Velika Sindi je brzo privlačila pažnju. Agenti su pokazali značke i kratko se predstavili. Specijalna agentkinja Monika Hoz, koja je bila glavna, bila je crnkinja u srednjim pedesetim. Njen mrzovoljni mlađi partner bio je nezdravo bled junosa sa toliko istaknutim čelom da je ličio na belog kita. Kazao je kako se zove, ali je Majron bio odveć rasejan njegovim čelom da bi upio njegovo ime.

„Molim vas“, rekao je Majron, pokazujući im da sednu u fotelje okrenute prema prozorima od poda do tavanice i pomenutom opasnom pogledu.

Agenti su seli, ali nisu izgledali kao da im je drago zbog toga.

Ali Sindi je poprimila lažni britanski naglasak i kazala: „Hoće li to biti sve, gospodine Bolitare? Možda malko čaja?“

Majron se odupro porivu da prevrne očima. „Ne, mislim da ne treba, hvala.“

Velika Sindi se naklonila i otišla.

Seo je i Majron i čekao da agenti progovore. O poseti je znao samo to kako Ef-Bi-Aj želi da porazgovara i s njim i s Vinom o ubistvima Kalisterovih, koja su privlačila veliku pažnju javnosti. Nije imao pojma zašto – ni on ni Vin nisu znali ništa ni o Kalisterovima ni o tom slučaju, osim onoga što su videli u vestima – ali uverili su ih da nisu ni osumnjičeni ni lica od interesa.

„Gde je gospodin Lokvud?“, upitala je agentkinja Hoz.

„Prisutan“, kazao je Vin onim nadmenim internatskim tonom dok je – da citiram prve stihove one pesme Karli Sajmon kojima je odisalo čitavo Vinovo biće – ulazio na zabavu kao da stupa na jahtu. Vin – to jest već pomenuti gospodin Lokvud – bio je školski primer urednog i pomodnog izgleda dok je klizio oko Majronovog novog konferencijskog stola i seo pored njega.

Majron je raširio ruke i uputio svoj najkooperativniji smeh. „Čujem da imate pitanja za nas?“

„Imamo“, rekla je Hozova. A onda je, bez uvoda, iznela nešto potpuno neočekivano: „Gde je Greg Dauning?“

Pitanje ih je zapanjilo. To se ne može drugačije opisati. Zapanjilo. Majron je zinuo u čudu. Okrenuo se ka Vinu. Kao i obično, Vinovo lice nije ništa odavalo. Vin je bio vičan tome, da ne pokazuje ništa.

Razlog za Majronovo iznenađenje bio je prost.

Greg Dauning je bio mrtav već tri godine.

„Mislio sam da ste došli zbog ubistava Kalisterovih“, kazao je Majron.

„I jesmo“, odvrtila je specijalna agentkinja Hoz. Zatim je ponovila pitanje: „Gde je Greg Dauning?“

„Šalite li se?“, upitao je Majron.

„Izgledam li kao da se šalim?“

Nije izgledala. U stvari je izgledala kao da se *nikada* ne šali.

Majron je bacio pogled na Vina da proceni njegovu reakciju. Vin je izgledao kao da se pomalo dosađuje.

„Greg Dauning je mrtav“, rekao je Majron.

„Da li je to vaša priča?“

Majron se namrštio. „Moja priča?“

Mladi agent koji liči na belog kita nagnuo se malčice napred i prostrelio Vina pogledom. Prvi put je progovorio, a glas mu je bio dublji no što je Majron očekivao. Ili je Majron možda očekivao piskavi kitovski zov. „Da li je to i vaša priča?“

Vin samo što nije zevnuo. „Nemam komentar.“

„Vi ste finansijski savetnik Grega Dauninga“, nastavio je Mladi Beli, još pokušavajući da pokoleba Vina pogledom; imao bi boljih izgleda da pokoleba navlaku za jorgan. „Da li je to tačno?“

„Nemam komentar.“

„Možemo sudski da tražimo vaše papire.“

„Iju, sad se prestravih. Dozvolite mi da razmislim o tome.“
Vin je prepleo prste i spustio glavu kao da je duboko zamišljen. Zatim: „Ovoga puta ponovite sa mnom: nemam komentar.“

Hozova i Mladi Beli su se još malo mrštili. „A vi?“ Hozova se ljutito opet okrenula prema Majronu. Majron je pretpostavio da je Hozova zadužena za njega, a Mladi Beli za Vina. „Vi ste Dauningov šta, agent? Menadžer?“

„Ispravka“, kazao je Majron. „Bio sam mu agent i menadžer.“

„Kada ste prestali?“

„Pre tri godine. Kada je Greg, znate, *umro*.“

„Obojica ste prisustvovali njegovoj memorijalnoj službi.“

Vin je nastavio da ćuti, te je Majron rekao: „Jesmo.“

„Vi ste čak govorili, gospodine Bolitare. Posle sveg onog neslaganja i gorčine između vas dvojice, čujem da ste održali prelep posmrtni govor.“

Majron je ponovo bacio pogled na Vina. „Ovaj, hvala.“

„Držite li se svoje priče?“

Ponovo s tom pričom. Majron je naglo podigao ruke. „O čemu vi govorite, kakva priča?“

Mladi Beli je zavrteo glavurdom kao da ga je Majronov odgovor potpuno razočarao, što, nagađao je ovaj, i jeste.

„Gde mislite da je on trenutno?“, upitala je Hozova.

„Greg?“

„Prestani da nas zajebavaš, drkadžijo“, prasnuo je Mladi Beli. „Gde je on?“

Majron je bivao već pomalo sit toga. „U mauzoleju na groblju *Sidar lon* u Patersonu.“

„To je laž“, odvrtila je Hozova. „Jeste li mu pomogli?“

Majron se zavalio na naslon. Njihov ton je bivao sve neprijateljskiji, ali u vazduhu se osećao i prepoznatljiv miris oćajanja i otud istine. Majron nije znao šta se tu zbiva, a kada se tako nešto dogodi, imao je naviku da previše govori. Bolje mu je da duboko udahne pre nego što nastavi.

„Ne razumem“, počeo je Majron. „Kakve veze Greg Dauning ima sa ubistvima Kalisterovih? Zar nisu panduri već uhapsili muža?“

Sada su dvoje agenata razmenili letimičan pogled. „Gospodina Himbla su jutros pustili na slobodu.“

„Zašto?“

Odgovor je izostao.

Evo šta je Majron znao o ubistvima: Sesilija Kalister, pedesetdvođodišnjakinja, manje poznati supermodel iz devedesetih, i njen tridesetogodišnji sin Klej pronađeni su ubijeni u vili gde su živeli sa Sesilijinim četvrtim mužem Luom Himblom. Himbl je nedavno bio optužen za prevaru u vezi sa svojim startapom za kriptovalute.

„Mislio sam da je to jasan slučaj“, nastavio je Majron. „Muž ju je varao, ona je otkrila, htela da svedoči protiv njega, on je morao da je učutka, sin ih je zatekao. Tako nešto.“

Specijalna agentkinja Monika Hoz i specijalni agent Mladi Beli Kit razmenili su još jedan letimični pogled. Onda je Hozova oprezno ponovila: „Tako nešto.“

„Dakle?“

Majron je čekao. Vin je čekao.

„Imamo razloga da verujemo“, kazala je Hozova, i dalje onako oprezno, „da je Greg Dauning još živ. Imamo razloga da verujemo da je vaš bivši klijent umešan u ubistva.“

Dvoje federalaca su se nagnuli napred da procene reakciju. Majron ih nije razočarao. Iako je ta optužba dotad trebalo da izgleda neizbežna, Majronu se oklembesila vilica kada ju je čuo naglas.

Greg. Živ.

Kako se on nosio s tim? Posle svih onih godina – njihovog suparništva na terenu, toga što je Greg ukrao Majronovu prvu ljubav, Majronove grozne osvete za to, Gregove još gore osvete, godina pomirenja – i Džeremija, milog, ljupkog, predivnog Džeremija...

To nije imalo smisla. Na svakom deliću njegovog lica videla se potpuna i krajnja zbunjenost.

A Vinova reakcija? On je gledao koliko je sati na svom starinskom blonpanu.

„Molim vas, izvinite“, rekao je Vin. „Imam neodložnu obavezu. Bogami, baš mi je bilo zadovoljstvo što sam vas oboje upoznao.“

Vin je ustao.

„Sedite“, zatražila je Hozova.

„Ne verujem da hoću.“

„Nismo završili.“

„Niste, je li?“ Vin im je oboma uputio svoj najdopadljiviji osmeh. Bio je to dobar osmeh, još bolji od Majronovog kooperativnog. „Međutim, ja jesam. Želim vam vrlo prijatno popodne.“

I ne bacivši pogled preko ramena, Vin je lagano izašao iz kancelarije. Svi, uključujući Majrona, piljili su u vrata kada je Vin nestao iz vidnog polja.

Vinovo puno ime bilo je Vindzor *Horn Lokvud* III. Neboder na čijem su vrhu trenutno sedeli zvao se zgrada *Lok-Horn*. Kurziv služi da se naglasi kako je zgrada dobila ime po Vinovoj porodici i kako je otud u igri velika lova. Mnogo godina, Majronova sportska agencija *MB Preds* (*M* od Majron, *B* od Bolitar, *Preds* jer oni predstavljaju ljude – Majron je sam smislio ime ali ostao skroman) bila je smeštena na trećem spratu zgrade. Nekoliko godina ranije, Majron je glupo prodao agenciju i iselio se, i sada je u tom prostoru bila jedna advokatska kancelarija. Kada je Majron, dva meseca ranije, odlučio da se vrati, jedini raspoloživi prostor bila je kancelarija na poslednjem spratu.

Mada, Majron se nije žalio. I ako ne na agente Ef-Bi-Aja, onaj opasan pogled ostavljao je utisak na klijente.

Minula dva meseca Majron je marljivo nastojao da povra ti neke svoje stare klijente. Grega Dauninga je bio prevideo iz prostog razloga, eto, čitave te njegove smrti. Mrtvaci nisu unosni klijenti. To je loše za posao.

Dvoje agenata su još blenuli u vrata. Kada su konačno shvatili da se Vin neće vratiti, Hozova se ponovo usredsredila na Majrona. „Jeste li čuli šta sam rekla, gospodine Bolitare?“

Majron je klimnuo glavom, pribrao se. „Vi tvrdite da je čovek koji je umro od srčanog udara – čovek koji je imao čitulju i sahranu i za koga sam ja, kao što ste ukazali, održao posmrtni govor – da je on, zapravo, još živ.“

„Da.“

Majron je ponovo pogledao u vrata kroz koja je Vin upravo bio izašao. Da, Vin je obožavao da glumi uzdržanog, elitnog snoba koji je iznad svega, zato što je to i bio, ali Majronu je ipak bilo teško da poveruje da bi Vin tek tako izašao bez razloga. To je navelo Majrona da zastane i pođe obazrivijim putem.

„Želite li da mi ispričate o tome?“, upitao je Majron.

Mladom Belom se to nije dopalo. „Šta si ti, psihoterapeut?“

„Dobra.“

„Molim?“

„Fora s psihoterapeutom“, kazao je Majron. „Vrlo je duhovita.“

Sužene oči Mladog Belog dodatno su zaškiljile. „Praviš mi se pametan?“

Majron nije odmah odgovorio. Po glavi su mu se vrtele misli o Gregovoj porodici. Svojski se trudio da ih odagna. Gregova žena Emili. Gregov... čoveče, teško je i razmišljati o tome... njegov sin Džeremi. Toliko prošlosti. Toliko istorije. Toliko tuge i radosti. Ima ljudi koje slučajno sretnemo i koji zauvek sve promene. Neki su očigledni – porodica i partneri – ali na posletku, kada Majron pogleda putovanje i putanju sopstvenog života, niko mu ga nije promenio više od Grega Dauninga.

Nabolje ili nagore?

„Čuješ, pametnjakoviću?“

„Jasno i glasno“, rekao je Majron, upinjući se da ostane usredsređen. „Možete li da dokažete da je to što govorite tačno?“

„U vezi sa?“

„U vezi s tim da je Greg živ. Možete li to da dokažete?“

Dvoje agenata su oklevali, razmenili još jedan letimični pogled. Zatim je Hozova kazala: „Na mestu ubistva Kalisterovih pronađena je DNK Grega Dauninga.“

„Koja vrsta DNK?“

Mladi Beli je to uzeo s dodatkom uživanja: „Čelije kože“, rekao je. „Vaš, ovaj, 'mrtvi', klijent? Njegova DNK je pronađena ispod žrtvinih noktiju.“ Uspravio se malo i spustio glas, tako da je to sada ličilo na zaverenički šapat. „Znate, kao kada bespomoćna žrtva očajnički grebe i hvata se ne bi li spasla sopstveni život? E tako.“

Majronu se vrtelo u glavi. To nije imalo smisla. Mladi Beli se nasmešio sa zubima premalim za njegova usta, što je samo doprinosilo njegovom kitovskom izgledu.

„Pod noktima koje žrtve?“, upitao je Majron.

„To vas se ne tiče.“ Ovoga puta je to bila Hozova. „Vi i Greg Dauning se odavno poznajete, zar ne? Košarkaški suparnici. Srednja škola. Koledž. Obojica ste draftovani u NBA u prvom krugu. Dauning je imao sjajnu profesionalnu karijeru. Nakon što se penzionisao, postao je voljeni trener.“ Hozova se zaje-dljivo sažaljivo napućila. „Vi, s druge strane...“

„... imam gotivnu kancelariju sa opasnim pogledom?“

Kratka pozadinska priča: nedugo posle drafta, na Majrono-voj prvoj predsezonskoj utakmici, koju ju on igrao kao dvade-setjednogodišnji novajlija *Boston Seltiksa*, protivnički igrač po imenu Veliki Bert Veson tresnuo je u Majrona, iščašivši mu koleno na način na koji nijedan zglob nikada ne bi trebalo da bude iščašen.

Ćao, košarko.

Hozova i Beli su mislili da Majrona to još muči, da će tako biti zgodno podbosti ga i uznemiriti.

Za to su zakasnili dve decenije.

Hozova je pogledala Majrona u oči. „Hajde da prestanemo sa igrarijama, gospodine Bolitare. Gde je Greg Dauning?“

„Sada ću morati da vas zamolim da krenete.“

„Ne želite da sarađujete?“

„Ako mi govorite istinu...“

„Govorimo.“

„Ako mi govorite istinu“, opet je počeo Majron, „ako je Greg živ – ja ne mogu da govorim.“

„Zbog čega?“

„Zbog prava na poverljivost između advokata i klijenta.“

„Mislila sam da ste mu vi agent.“

„I zbog toga.“

„Ne razumem.“

Kada je shvatio da mu koleno nikada neće čestito zaceliti, kada je shvatio da su mu igrački dani odbrojani, mladi Majron je udvostručio napore da „ide dalje“. Bio je dobar student na Univerzitetu *Djuk*. Svoju košarkašku usredsređenost posvetio je učenju za prijemni ispit za pravni fakultet, položio ga sa odličnim uspehom, primili ga na pravni fakultet na *Harvardu*, diplomirao s počastima. Nakon što je položio pravosudni ispit, otvorio je agenciju *MB Preds* (koja se tada zvala *MB SportsPreds* jer je – probajte da shvatite uz pomoć kurziva – isprva, on predstavljao samo sportiste ili ljude u *sportu*). Budući da je bio pravi advokat, povezan sa advokatskom komorom, Majron je svojim klijentima mogao da ponudi najpotpuniju zaštitu pod zakonom.

To je bilo korisno, naročito kada je klijent imao neki zakonski problem.

Kao sada, pretpostavljao je.

„Rečeno nam je da ćete sarađivati, gospodine Bolitare.“

„To je bilo pre nego što sam znao o čemu je ovde reč“, rekao je Majron. „Molim vas, idite. Odmah.“

Ni jedno ni drugo nisu preterano žurili da ustanu.

„Još nešto“, kazao je Majron. „Budete li pronašli gospodina Dauninga, ne želim da ga ispitujete bez mog prisustva.“

Odgovor Mladog Belog bio je podrugljiv frktaj. Hozova je ćutala.

Majron je sedeo tamo kada su oni krenuli da zaobilaze sto. *Greg. Živ. Načas se mani ubistava. Kako je pobogu moguće da je Greg živ?*

Mladi Beli je zastao i nadvio se nad Majronom. „Ovo nije gotovo, seronjo.“

Nije ni slutio koliko ima pravo.

DRUGO POGLAVLJE

Vinova kancelarija je bila na spratu ispod Majronove. Kada je izašao iz lifta, Majron se ipak mahinalno spremio za užurbanost i čistu jačinu zvuka trgovaca koji izvikuju naloge za kupoprodaju deonica, obveznica i investicija i, ovaj, tome sličnih finansijskih stvari. Majron nije bio vičan finansijskim instrumentima i tome slično, i to mu nije smetalo. Vin se bavio svim novčanim pitanjima za klijente. Majron se bavio agentskim poslom – pregovarao s vlasnicima i rukovodiocima, sklapao dogovore za reklamiranja, povećavao klijentu naknadu za društvene mreže, brendirao, povećavao nadoknade za pojavljivanja, vodio računa o životnoj svakidašnjici, sve što treba.

Ukratko: do krajnosti uvećavao potencijal za zaradu.

Majronov posao je podrazumevao zarađivanje novca; Vinov posao je bio da ga ulaže i uvećava.

Nedostatak kakofonije na radnom mestu imao je neke veze s tim što su se u današnje vreme trgovine obavljale onlajn ili preko računara. I dalje bi se začuo povremeni povik iz drugog kraja sobe, ali uglavnom je svaka glava bila spuštena, svako oko na ekranu. Bilo je jezivo.

Vinova zasebna kancelarija u uglu zgrade bila je, nimalo začudo, najveća. Gledala je i na Park aveniju i na periferiju. I tu je bio onaj opasan pogled, ali i oplata od tamnog drveta i stara umetnička dela i atmosfera kakvog muškog kluba iz devetnaestog veka u centru Londona.

„Ti znaš nešto“, rekao je Majron.

„Znam štošta.“

„Sramežljiv si. Ti nikada nisi sramežljiv.“

„Ponekad sam sramežljiv sa ženama“, kazao je Vin. Zatim: „Ne, stani, hoću reći sramotan.“

„Jesi li znao da je Greg živ?“

Vin je to razmatrao. Okrenuo se ka prozorima i zagledao u svoj vidik. Ni to bezmalo nikada nije radio. Zatim je Vin rekao: „Kolumbarijum.“

„Šta reče?“

„Agentima si kazao da je Greg Dauning u mauzoleju.“

„Tako je.“

„Mauzolej služi kao spremište za leš“, rekao je Vin. „U kolumbarijum se smeštaju kremirani ostaci.“

„Priznajem grešku. Hvala za seminar o rečniku.“

Vin je raširio ruke. „Dajem li dajem.“

„Daješ. Hoćeš da kažeš kako je Greg bio kremiran.“

„Tako je.“

„I šta, tako je lakše inscenirati smrt?“

„Hajde da vidimo redosled događaja, važi?“

Majron je klimnuo Vinu glavom da nastavi.

„Pre pet godina, Grega Dauninga su otpustili kao glavnog trenera *Milvoki Baksa*. Greg je tada bio izrazito omiljen s pobedničkim rekordom za tri različite NBA franšize. Bilo bi ispravno reći da je i dalje bio veoma tražen, je l' tako?“

Majron je klimnuo glavom. „I *Niksi* i *Hit* su želeli da razgovaraju s njim.“

„Ali umesto da prihvati te ponude, Greg, koji je još bio mlad čovek...“

„Naših godina“, dodao je Majron.

„Znači veoma mlad.“ Vin se nasmejuljio. „On je umesto toga rekao da je pregoreo i tvrdio kako želi da izađe iz trke za uspehom. Jesi li ti pao na to?“

Majron je slegnuo ramenima. „Viđao sam to već.“

„Ko je sada sramežljiv?“

„To nije ličilo na mene“, priznao je Majron. „Greg je oduvek bio izrazito takmičarski nastrojen.“

„Igrač prepoznaje igrača“, rekao je Vin.

„U smislu?“

„Toliko dugo ste bili suparnici zato što ste obojica izrazito takmičarski nastrojeni. To je vodilo do velikih bitaka na terenu. I do velikih katastrofa van njega.“

Majron nije imao odgovor na to.

„Jeste li ti i Greg raspravljali o njegovoj odluci?“, upitao je Vin.

„Nismo. Znaš to.“

„Samo proveravam činjenice. Greg je jednostavno otišao. Pobegao. Nestao. Poslao ti je jedan mejl.“

„Jeste.“

„Sećaš li se šta je pisalo u njemu?“

„Mogu ga pronaći ako želiš, ali pisalo je samo nešto kako mu treba promena u životu, kako gleda da započne svoje sledeće poglavlje. Rekao je kako želi da putuje sam i pronađe sebe.“

„Pronađe sebe“, ponovio je Vin, zgađeno zavrtevši glavom. „Bože, nadam se da se nije baš tako izrazio.“

„Jeste“, kazao je Majron. „U svakom slučaju, počeo je u nekom manastiru u Laosu.“

„A odakle to znamo?“

„Rekao mi je.“ Majron je to razmotrio. „Zašto bi lagao?“

Vin nije odgovorio. „Kada ti se Greg idući put javio?“

„Ne znam. Računao sam kako mu treba da napuni baterije. Da će se prilično brzo vratiti. Ali sedmica se pretvorila u mesec dana a zatim dva meseca. S vremena na vreme poslao bi

poruku. Govorio je da je u Laosu, zatim Tajlandu ili Nepal, ne sećam se tačno. Zatim...“

„Prolaze dve godine i čujemo da je mrtav.“

„Da“, rekao je Majron. Zatim: „Šta mi ne govoriš, Vine?“

Vin je ponovo zanemario pitanje. „Koliko bi mu teško bilo da inscenira sopstvenu smrt? Recimo da si ti Greg. Napišeš sopstvenu čitulju i staviš je u novine. Kažeš da si umro od srčanog udara. Pošalješ pepeo – bilo šta spaljeno, zapravo – u urni. Održava se memorijalna služba. Mi odlazimo na nju.“ Vin je okrenuo dlanove prema nebu. „*Voilà*, * mrtav si.“

Majron se namrštió. „I šta onda, krišom se vratiš u zemlju i ubiješ Sesiliju Kalister i njenog sina?“

Vin je još malo zurio kroz prozor. Tada je Majron uvideo.

„Gregu bi trebalo novca“, rekao je Majron.

Vin je i dalje zurio.

„Dok je svih onih godina bio u inostranstvu. Ma koliko štedljiv bio. Trebao bi mu pristup njegovim bankovnim računima. Jesi li se sastao s njim?“

Još zurenja.

„Vine?“

„Imamo nedoumicu.“

„A to je?“

„Poverljivost s klijentom.“

„Ti nisi advokat.“

„Onda moja reč ne treba ništa da znači?“ Vin se okrenuo od prozora. „Ako klijent zatraži poverljivost, ja i dalje treba slobodno da govorim?“

„Ne“, kazao je Majron, tražeći kako da zaobiđe tu prepreku, „ali u konkretnom slučaju Grega Dauninga, ja sam mu agent, menadžer i advokat. Sve što ti je rekao može da se podeli sa mnom.“

„Osim ako mi“, rekao je Vin, dižući prst, „klijent nije rekao da ne govorim nikome, uključujući tebe a posebno ne tebi.“

* Franc.: Eto. (Prim. prev.)

Majron je uzmakao za korak. „Čoveče.“

„Stvarno.“

„Govoriš li da si znao da je Greg živ?“

„Ne govorim ništa slično.“

„Slutim jedno 'ali'.“

„Ali kada bih pregledao njegove finansijske odluke iz ovog novog ugla, možda bih mogao zaključiti da me ovo nije potpuno zaprepastilo kao tebe.“

Vin nije morao da iznosi pojedinosti – Majron je ukapirao suštinu.

„Dakle hipotetički“, kazao je Majron, „pre nego što je pobegao u inostranstvo da, ovaj, pronade sebe, Greg je možda povukao neke poteze s novcem. Otvorio ofšor račune, prebacio sredstva u instrumente kojima se teže može ući u trag, tako nešto.“

„Ako i jeste“, rekao je Vin, „tako nešto bi ostalo poverljivo.“

„Znači Greg je planirao ovo.“

„Možda.“

Tišina.

Onda je Majron rekao: „Greg nas ni u jednom trenutku nije otpustio.“

Vin je zažmurio.

„Ako je živ, i dalje nam je klijent.“

Vin je protrljao zatvorene oči.

„Znaš na šta ciljam sa ovim?“, upitao je Majron.

„Bilo bi teško ne pretpostaviti bez nekog svežeg vida povrede mozga“, kazao je Vin. „Želiš da mu pomogneš.“

„Nije bitna želja“, rekao je Majron. „Ako je Greg živ, u obavezi smo da mu pomognemo.“

„Da li ovde ja pitam: 'Čak i ako je ubica?'“

„A onda ja mudro klimnem glavom i odgovorim: 'Čak i ako.' Ili možda: 'Prebrodićemo to kada bude došlo na red.'“

„'Čak i ako' je manje otrcana fraza“, rekao je Vin sa uzdahom. „Trebali da te podsećam da će ti ovo otvoriti mnoge stare emotivne rane?“

„Ne baš.“

„Ili da nisi preterano vešt u nošenju sa starim emotivnim ranama.“

„Svestan sam.“

„Tvoja destruktivna bivša. Povreda koja ti je okončala karijeru. Tvoj biološki sin.“

„Razumem, Vine.“

„Ne, dragi moj prijatelju, ne razumeš. Nikada ne razumeš.“
Vin je uzdahnuo, slegnuo ramenima, pljesnuo ruke na sto. „U redu, dobro, važi. Usamljeni Rendžer i Tonto ponovo jašu.“

„Pre Betmen i Robin.“

„Šerlok i Votson.“

„Zeleni Stršljen i Kejto.“

„Starski i Hač.“

„Kegni i Lejsi.“

„Makmilan i Supruga.“

„Strašilo i gospođa King.“

„Sajmon i Sajmon.“

„Tarner i Huč.“

Vin je dahnuo. „Zar ne bismo voleli?“ Zatim je pucnuo prstima. „Tango i Keš.“

„Ooo, dobar.“ Zatim: „Majkl Najt i KITT.“

„KITT, kola koja govore?“

„Da“, kazao je Majron. „Osim toga, Majkla mora da glumi Hof. Ništa ovi usrani rimejkovi.“

„Majkl i KITT“, ponovio je Vin. „Ko je ko od nas dvojice?“

„Zar je važno?“

„Nije“, rekao je Vin. „Dakle, prvi koraci?“

„Pratiti novčani trag od ofšor računa.“

„Ne“, kazao je Vin.

„Zašto ne?“

„Novcu nećemo moći da uđemo u trag“, rekao je Vin. „*Toliko* sam dobar.“

„Onda možda da pogledamo ubistva Kalisterovih.“

„Već sam počeo. A ti? Kuda ćeš ti?“

Majron je razmislio o tome. „Kod svoje destruktivne bivše.“

TREĆE POGLAVLJE

Emili Dauning, destruktivna bivša, otvorila je vrata svog stana na Petoj aveniji sa širokim osmehom. „Vidi, vidi. Ako to nije onaj dobri koga sam pustila da umakne.“

„To kažeš svaki put kad me vidiš.“

„Uvek mi to padne na pamet. Koliko ima otkako smo se videli, Majrone?“

„Tri godine. Od Gregove sahrane.“

Razume se, Emili je to znala. Načas su samo stajali tamo i puštali da ih istorija preplavljuje. Nisu pokušavali da to zaustave niti se pravili da se to ne događa. Upoznali su se u Perkinsovoj biblioteci na Univerzitetu *Djuk* prvog meseca svoje prve godine studija. Emili je pogledala Majrona u oči i uputila mu krivi smešak s druge strane klupe. *Bum*, Majron je bio gotov. Oboje su imali osamnaest godina, oboje prvi put bili daleko od kuće, oboje neiskusni na načine za koje se tinejdžeri prave da nisu.

Zaljubili su se.

Ili bar on jeste.

Stojeći sada pred njim, posle svih tih godina, Emili je rekla: „Ne misliš valjda stvarno da je Greg živ?“

„A ti?“

Ona se grizla za donju usnu, i opet *bum*, Majron se vratio u one sveže jesenje noći u njenoj sobi u studenjaku, prigušenih svetala, s mesecom u prozoru iznad unutrašnjeg dvorišta. Posle gotovo četiri godine zabavljanja na koledžu, pred kraj njihove završne godine, Majron je potegao temu braka.

Emilin odgovor?

Uzela je Majrona za ruke, pogledala ga pravo u oči i rekla: „Nisam sigurna da te volim.“

Još jedno *bum*. Veoma drugačije *bum*.

„Greg živ“, u čudu je rekla Emili. Na oko joj je pao pramen kose. Majron zamalo što nije pružio ruku da ga skloni. „Prečudno je.“

„Misliš?“

Ona mu je ponovo uputila onaj krivi osmeh. Ovoga puta je *bum* izostao. Jedva ga je žignula čežnja za prošlošću. „I dalje si zajedljivi pametnjaković.“

„Moram da budem veran sebi.“

„Kao da ne znam. Ali sve je to bilo čudno. Počev od toga što si uzeo Grega za klijenta.“

„Greg je bio ozbiljan izvor zarade.“

„Još zajedljivosti?“

„Ne.“

„Nikada to nisam razumela“, kazala je Emili. „Zašto si radio s njim? I nemoj mi reći da je to bilo samo zbog novca.“

Majron se odlučio za istinu. „Greg me je povredio. Ja sam povredio njega.“

„Pa ste bili kvit.“

„Recimo samo da smo obojica želeli da ostavimo to iza sebe.“

„Greg te je voleo, Majrone.“

On ništa nije rekao.

„Zato sam te i zamolila da održiš posmrtni govor. Mislim da bi Greg tako želeo.“

Majronovo i Gregovo košarkaško suparništvo počelo je u šestom razredu, prešlo u Amaterski sportski savez kada su imali trinaest godina, zatim u srednju školu, zatim u Konferenciju atlantske obale, u kojoj se Majronov *Djuk* borio s Gregovim Univerzitetom Severne Karoline. Kolale su glasine o netrpeljivosti između dve superzvezde, ali to je bilo samo preterivanje. Na terenu su se obojica borila sa žarom kakav mogu da razumeju samo oni izrazito takmičarski nastrojani. Van terena su se jedva poznavali.

Do Emili.

„Jesi li rekla“ – Majron je duboko uzdahnuo – „Džeremiju?“

Dovoljno je bilo da izgovori njegovo ime pa da prostorija zamukne.

„To da je Greg živ...“

„Nemoj“, kazala je ona.

„Nemoj šta?“

„Džeremi je još stacioniran u inostranstvu.“

„Znam to.“

„Nema razloga da mu govorim.“

„Ne misliš da ima pravo da zna...“ – Majron nije znao kojim pojmom da se posluži, pa je upotrebio onaj koji bi upotrebio Džeremi – „... da mu je otac možda još živ?“

„Džeremijev posao je opasan. On mora da se usredsredi. Ovo može da sačeka dok ne budemo bili sigurni.“

Razumno. I uistinu, Majrona se to ne tiče. Džeremi mu je to jasno stavio do znanja. Ovo mu odvrća pažnju, i to na dobar način. Majron uporno greši i skreće s koloseka. Vin ga je upozorio. Ovde ima previše istorije.

„Inače“, nastavila je Emili, naglo ga vrativši u sadašnjicu, „ovo nisam rekla pandurima, ali Greg je poznavao Sesiliju Kalister.“

Majron je na to zastao. „Čekaj, molim?“

„Ne dobro. Verovatno ju je sreo dvaput, možda triput u životu. Svojevremeno smo blejale. Sesilija i ja, hoću reći. Bile smo prijateljice kada smo zajedno letovali u Hemptonsima

neposredno nakon što smo se obe udale. Znam da smo jednom izašli kao parovi – ja i Greg, Sesilija i njen prvi muž, fini tip po imenu Ben Stejpls. Ili joj je možda Ben bio drugi. Ne mogu da se setim. U svakom slučaju, to je bilo pre sto godina.“

Majron se trudio da upije to i vidi šta to znači. „Jesu li mogli biti nešto više?“

„Kao ljubavnici?“

„Kao bilo šta.“

„Greg i Sesilija“, mozgala je Emili. „Ko zna?“

Majron je probao s drugačijim pristupom. „Kada ti se Greg poslednji put javio?“

„Kada je pobjegao u Kambodžu ili kuda već.“

„Laos. To je bilo pre pet godina.“

„Tako nešto.“

„I ni reči posle toga?“

„Ne“, tiho je rekla ona. „Ni reči.“

On nije mogao da odredi muči li je to.

„Vidi, Majrone, Greg i ja... bio je to čudan odnos. Razveli smo se pre mnogo godina posle, eto“ – pokazala je rukom ka Majronu – „znaš.“

Znao je.

„Ali Džeremi je još bio bolesno dete, čak i nakon presađivanja, i ma šta da mu je bilo sporno... da mu je sporno?... dođavola, koje od ta dva? Koje god, Greg je voleo tog dečaka, čak i posle...“

I eto ga.

Posle Majronove nespretne prosidbe na završnoj godini studija, Emili je otkaçila Majrona zbog, pogodili ste, Grega Dauninga. Da se tuga podigne na deseti, ona i Greg su se toliko zatreskali jedno u drugo da su se četiri meseca kasnije verili.

Tu je nastala zbrka.

Prosto rečeno, one noći pred venčanje, Emili je zamolila Majrona da svrati. On je otišao. Imali su seks. Posledica toga

– premda Majron to neće čuti do nekih četrnaest godina kasnije
– bio je sin Džeremi, koga je Greg ne znajući odgajio kao svog.
Dabome, zbrka.

Majron je oduvek krivio Emili. Baš kada je počeo da ostavlja iza sebe bol usled toga što ju je izgubio, ona ga je pozvala te noći. Obezbedila je alkohol, podsticala ga da pije i povukla prvi potez. Imala je svojevrsan plan, krajnje razoran, a on je bio samo pion u njemu. Tako je godinama govorio sebi. Ali sada, sa veće udaljenosti i sa objektivnom naknadnom pameću, Majron je shvatio da je njegovo razmišljanje bilo staromodno. Želeo je da sebe prikaže kao dobrog tipa i naposljetku kao žrtvu. Klasično samoopravdavanje.

Čovek sve može da opravda ako tako odluči.

„Majrone?“

Bila je to Emili. Sadašnja Emili. Čoveče, Vin ga je upozorio da ne pušta staru traumu nazad u život, zar ne?

„Znači vas dvoje ste se razveli“, kazao je Majron, odagnavajući prošlost. „Ali onda ste se, posle više godina, ponovo spojili, je l’ da? Čak ste se ponovo venčali.“

Emili nije odgovorila.

„A onda je, šta, Greg tek tako iznebuha i bez objašnjenja pobjegao u inostranstvo.“

„To nije sve.“

„Pretvorio sam se u uvo, Emili.“

Ona se ponovo grizla za usnu. „Ovo nisam rekla policiji. Čisto da ne bude zabune. Ništa nisam htela da sakrijem. To ih se ne tiče. Ne tiče ih se ništa od ovoga.“

„Dobro.“

„Ne tiče se ni tebe.“

„Dobro.“

„Greg i ja smo imali aranžman.“

Majron je čekao da ona kaže još nešto. Kada ona nije, upitao je: „Kakav aranžman?“

„Transakcioni.“